

— Αἶ! ὑπέλαβε, τόρα ποῦ σοῦ ἦλθεν ἐπι-
κουρία, δὲν ἤμπορῶ πλέον ν' ἀγωνισθῶ. . . Ἐ-
ναβλεπόμεθα, κύρ Γριβέ, καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι
κ' ἐγὼ καὶ τὸ ραβδί μου εἴμεθα πάντοτε εἰς τὰς
διαταγὰς σου.

Πηδήσας δ' ἐκείθεν τῆς λεωφόρου, ἐπανελάβε
τὸν διὰ τῶν ἀγρῶν δρόμον αὐτοῦ.

Ὁ Γριβέ ἀπεπειράθη νὰ τὸν καταδιώξη·
ἀλλὰ καὶ τοὶ βρωμαλεώτερος, ἦτο πολὺ ὀλιγώ-
τερον ἐκείνου εὐκίνητος. "Ἄλλως τε καὶ τὸν ἐτύ-
φλωνε τὸ αἷμα τῶν πληγῶν του καὶ ἀνάγκη
εἶχε νὰ τὸ σταματήσῃ. Ὑπελείφθη λοιπὸν ὀπί-
σω, καὶ τὸν ἔφθασαν μετ' ὀλίγον ἡ Φακινέτα
καὶ ἡ σύντροφός της.

"Ὅτε ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ὁ "Ἐκτωρ, ἠθέλησε
νὰ ἰδῆ τί ἐγίνετο τὸ ἐχθρικὸν στίφος· ἀφοῦ ἐστά-
θησαν ἐπὶ μικρὸν, ἵνα συσκεφθῶσι βεβαίως, γυ-
ναῖκες καὶ παιδίον εἰκίνησαν κατόπιον του. Δὲν
προὔχουρον ταχέως, ὡς ἂν μὴ ἐπέδιωκον πλέον
νὰ τὸν φθάσωσι, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπον πάντοτε καὶ
παρηκολούθουν ἐπιμόνως τὰ βήματά του.

Ὁ νέος παρισινὸς φιλήδονος ἐμόρφασε δυσ-
ρέστως.

— Διάβολε! ἐψιθύρισεν· ὠραία συνοδεία διὰ
μονομαχίαν! Πῶς διάβολον ἔμπλεξα! 'Αδιάφο-
ρον, . . . ἔχω τὸ ραβδί μου! Διὰ τὸν κύριον
Νοέλ, ἔχω πιστόλι. . . Ἐμπρὸς λοιπὸν! πρέπει
νὰ τὸν φονεύσω τὸν Νοέλ, αὐτὸ εἶνε τὸ σπου-
δαῖον.

Καὶ κατηθύνθη πρὸς τὸν τόπον τῆς συνεν-
τεύξεως, ὅστις ὀλίγον πλέον ἀπέιχε.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΚΗΠΟΥΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΝ ΔΡΕΣΔΗ.

7—15 Μαΐου 1887

[Σημειώσεις φιλανθοῦς]

Ὁ Μέγας Κήπος τῆς Δρέσδης ἐκτείνει τὰς
μακρὰς δενδροστοιχίας του, τοὺς χλοερούς ἀν-
θῶνάς του, τὰς τεχνητάς του λίμνας ἀκριβῶς
ἐπὶ τοῦ πεδίου, ἐν ᾧ συνεκροτήθησαν αἱ μεταξὺ
Γάλλων καὶ Πρώσων λυσώδεις μάχαι τῆς 26
καὶ 27 αὐγούστου 1813. Ἴσως ἡ γῆ αὐτοῦ,
λιπανθεῖσα δι' ἀφθόνου ἀνθρωπίνου αἵματος,
κατέστη γονιμωτέρα καὶ οὕτως ἐκτρέφει δένδρα
ὑψικάρηνα καὶ βλαστήματα πλήρη ζωῆς, πα-
ρέχοντα ἀναψυχὴν τοῖς περιπατηταῖς, οἵτινες
ἀπαλλάσσουσιν ἐπὶ μικρὸν τὰναπνευστικὰ αὐτῶν
ὄργανα ἀπὸ τοῦ πεπικνωμένου ἀέρος καὶ τῶν
καπνῶν τῆς πόλεως.

Ἐν τῷ ἐγγυτέρῳ τῇ πόλει τμήματι τοῦ κή-
που τούτου ἰδρῆθησαν τὰ οἰκήματα, ἢ μᾶλλον

τὰ ἐκ ξύλου καὶ κανναθείου ὑφάσματος παρα-
πήγματα τῆς Κηπουρικῆς Ἐκθέσεως. Ὁμολο-
γουμένως δὲ ἡ τῆς θέσεως ἐκλογή ἦν ἐπιτυχής,
οὐ μόνον διὰ τὸ ἀρμόδιον τοῦ τόπου, ἀλλὰ καὶ
διότι τὸ βλέμμα ἐκείθεν πλανᾶται εἰλευθερον
πέραν καὶ πέραν ἕως τὰ τέρματα τοῦ ὀρίζοντος
καὶ πληροῦται πανταχόθεν ὑπὸ χλοαζούσης
καὶ σμαραγδοχρόου θέας. Οὕτω δ' ἡ ἔκθεσις ἡ
ἀνθοπληθής, οἰνεὶ παμμεγέθης ἀνθοδέσμη τε-
θειμένη ἐκεῖ, περιβάλλεται κύκλῳ ὑπὸ δαψιλε-
στάτου φυλλώματος, καὶ ἡ τοῦ ἔαρος πανήγυ-
ρις τελεῖται πλήρης ἀπὸ ἄκρων ἕως ἄκρων τῆς
ἀναγεννωμένης φύσεως.

Τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐκθέσεως ἔλαβον δύο
κηπουρικοὶ σύλλογοι τῆς Δρέσδης, ἐτέθη δ'
αὕτη ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ βασι-
λέως Ἀλβέρτου. Προεκνήχθη δὲ διεθνῆς ἡ
ἔκθεσις, κ' ἐκτὸς τῶν γερμανῶν κηπουρῶν, ἀν-
θοκόμων, ἐργοστασιαρχῶν, προσῆλθον ἐκθέται
ἐξ Αὐστρίας, Βελγίου, Ρωσίας καὶ Ἀγγλίας.
Ἐκ φιλοφροσύνης δὲ πρὸς τὸν ἡγεμόνα προστά-
την ἀπέστειλαν τιμητικὰ δῶρα ὡς βραβεῖα ἐκ-
θετῶν πολλοὶ βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες, ἐν οἷς ὁ
αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας βαρῦτιμον ἀνθοδό-
χην, ὁ τῆς Αὐστρίας ἀρχαῖκόν μεταλλινόν χρο-
νόμετρον καὶ ἄλλοι ἄλλα. Αὐτοὶ δὲ οἱ Σάξωνες
βασιλεῖς προσήνεγον πολυτελῆ χαρίσματα καὶ
ἡ πόλις Δρέσδη καὶ οἱ κηπουρικοὶ σύλλογοι καὶ
τὸ Βερολίνον. Ἐννοεῖται ὅτι ἐκτὸς τούτων ἡ
ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως ἔταξεν ἑκατοντάδας
μεταλλίων καὶ διπλωμάτων τιμῆς καὶ προόδου.

Οἱ ἐκθέται ὑπερέβησαν τοὺς πεντακοσίους.
'Ἀλλὰ τὰ ἐκθέματα δὲν περιορίσθησαν εἰς ἄνθη
καὶ φυτά· περιελήφθη πᾶν τὸ ἔχον οἰανδήποτε
ἄμεσον ἢ ἔμμεσον σχέσιν πρὸς τὴν κηπουρικὴν,
οὕτω δὲ τὰ διάφορα τμήματα ἐκλήθησαν: δην-
δροκομίας· ἀνθοκομίας· ἀνθοδετικῆς· μηχανη-
μάτων, σκευῶν κλπ. σχεδίων, εἰκόνων καὶ συγ-
γραφῶν.

Ἐκ τῶν ἐκτεθειμένων παντοειδῶν δένδρων,
πεφυτευμένων ἐντὸς γαστρῶν ἢ μεγάλων κιβω-
τίων, τὰ μᾶλλον ἐλκύοντα τὴν προσοχὴν τοῦ
ἐπισκέπτου εἶνε τὰ προσωρισμένα εἰς δενδροστοι-
χίας ὀδῶν ἢ κήπων. Ἀμαθῆς περὶ τὴν βοτανι-
κὴν δὲν ἀποπειρῶμαι κἂν νὰ λαλήσω περὶ γε-
νῶν καὶ εἰδῶν καὶ ν' ἀπαριθμήσω λατινικὰ ὀ-
νόματα· τοῦτο μόνον λέγω ὅτι πολλῶν μ' ἔθελε
τὸ πλούσιον καὶ λεῖον φύλλωμα, ἄλλων τὸ
λυγερὸν κ' εὐθυτενὲς παράστημα· καὶ διὰ τῆς
φαντασίας πολλαπλασιάσας καὶ κατὰ συστοι-
χίας τάξας ἐν ἑκάστον ἐξ αὐτῶν ἔπλασα πρὸς
στιγμὴν θελκτικωτάτας δενδροστοιχίας ἀνυπάρ-
κτου κήπου. Πολλὰ τῶν δένδρων τούτων ἐκτί-
θενται ὡς δείγματα καλλιτεχνικωτάτης κλα-

δέυσεως, καὶ εἶνε ἀληθῶς θαυμαστά. Βλέπει τις ἐκεῖ καὶ κώνους καὶ πυραμίδας καὶ σφαίρας καὶ πάντα τῆς στερεομετρίας τὰ σχήματα ἐντελέστατα διὰ τῶν κεκαρμένων κλώνων περιστώμενα. Καλύπτονται δὲ τόσῳ τελείως ὑπὸ τῶν φυλλωμάτων οἱ ἀποτμηθέντες κλάδοι, ὥστε νομίζει τις οὐχὶ ὅτι εἶνε δένδρα ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου οὕτω μεταπλασθέντα, ἀλλὰ μᾶλλον σχήματα ἐκ σύρματος, ἐφ' ὧν περιπλοκάδες ἀνερριχήθησαν καὶ πυκνότατα περιελίχθησαν.

Ἐτερον θέλγητρον παρέχουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς συστοιχίαι δένδρων τεταγμένων κλιμακῆδὸν ἀναλόγως τοῦ χρώματος τῶν φύλλων. Βεβαίως ὅλα τὰ δένδρα, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, εἶνε πράσινα, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχουσι βαθύτερον χρῶμα, τὰ δὲ μᾶλλον χλωρόν. Παρ' ἡμῖν δύο ἄκρα ἀντίθετα εἶνε αἴφνης ἡ ἀγριελαία καὶ ἡ πεύκη, ἡ πρώτη στακτόχρους πρασίνη, ἡ δευτέρα χλωροτάτη ὡς νεαρόν βλάστημα σίτου. Δένδρα πολλὰ διαφόρου ἀποχρώσεως κατὰ σειρὰν τεθειμένα, ὧν τὸ πρῶτον εἶνε σχεδὸν μέλαν, τόσῳ ἐλαιῶδες πράσινον χρῶμα ἔχει, τὸ δὲ τελευταῖον σχεδὸν λευκόν, ἐννοεῖται ὅτι ἀποτελοῦσι κλίμακα χρώματος, ὡς οἱ φθόγγοι ἐν τῇ μουσικῇ. Ἡ ἰδέα δὲ τῆς πρὸς τὴν μουσικὴν κλίμακα ὁμοιότητος ἐγέννησεν ἐν τῷ λογισμῷ μου τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐτέραν παράδοξον ἰδέαν· ὅτι καθ' ἣν τάξιν κρούει τις τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῶν κατὰ σειρὰν τεθειμένων πλήκτρων τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὅπως παραγάγῃ ὠρισμένην μελωδίαν, δύναται ὁμοίως ῥίπτων τὸ βλέμμα ἐκάστοτε ἐπὶ ἀποχρώσεως ἀντιστοίχου τῶν κατὰ σειρὰν ἐκεῖ τεθειμένων, νὰ ἴδῃ οἰονεὶ ἐζωγραφημένην τὴν μελωδίαν ταύτην ἢ ν' ἀναπαράσῃ αὐτὴν διὰ χρωμάτων ἀντὶ ἧχων.

Τὰ ἐν ὑπαίθρῳ φυτὰ καὶ ἄνθη εἶνε πενιχρά τινα καὶ οὐδόλως θέλγοντα τοὺς ὀφθαλμούς. Παρατρέχω ταῦτα καὶ εἰσέρχομαι διαγκωνιζόμενος εἰς τὸ πρῶτον παράπηγμα, ἐπίμηκες κατασκευάσμα ἐκ ξυλίνου σκελετοῦ περιπεφραγμένον κ' ἐστεγασμένον διὰ πανίου, ἀλλ' ἐν γένει μεθ' ὄλην τὴν λιτότητα εὐμορφον τὴν ὄψιν, ἐλαφρόν, καταλληλότατον πρὸς ὃν σκοπὸν προῶρισται.

Τὰ ὄμματα τοῦ εἰσερχομένου ἀληθῶς θαμβοῦνται ἐκ τῆς πρώτης θεάς. Ὅχι διότι ὑπάρχουσιν ἐντὸς περικαλλῆ καὶ δυσεύρετα φυτὰ, ἀλλὰ διότι αἱ πληροῦσαι ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν Ἀζαλεῖαι ἐν πλήρει ἀνήθει ἐρυθραί, ῥοδόχρουσι, γαλακτόχροισι, οὐδόλως περιβαλλόμεναι ὑπὸ σκιεροῦ τινος φυλλώματος, ἀλλὰ συμπεπυκνωμένα οὕτω καθ' ὁμάδας πλῆττουσιν ἀποτόμως τὴν ὄρασιν. Χίλια ἴσως πεφυτευμένα ἐντὸς

γαστρῶν ἀοράτων, διότι εἶνε κεχωσμένοι ἐν τῇ γῇ, ἐν ἑορτασίμῳ ἐπιδεικτικῇ περιβολῇ, παρέχουσι τὴν εἰκόνα χορευτικῆς αἰθούσης πλήρους κυριῶν ἡμφιεσμένων πλουσίας καὶ πολυχρούς ἐσθῆτας.

Ἐκ τῆς γενικῆς ἀπόψεως νομίζει τις ὅτι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ Ἀζαλεῖαι ἀνάγονται εἰς τρία ἢ τέσσαρα εἶδη, περιεργαζόμενος ὅμως ἐκ τοῦ σύνεργου διακρίνει περὶ τὰ πεντήκοντα διάφορα φέροντα ἕκαστον ἴδιον ὄνομα πρὸς διαστολήν. Τὰ τοιαῦτα ἀνθῶν ὀνόματα εἶνε εἰλημμένα ἐκ Μυθολογίας, Ἱστορίας, τινὰ δὲ ἄνθη φέρουσι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου καλλιεργητοῦ, τοῦ πρώτου παραγωγόντος ἰδίου τι εἶδος ἢ προσώπου πρὸς ὃ ἀφιέρωσε ταῦτα. Μεταξὺ τῶν Ἀζαλεῶν εὐρίσκω δίχρουν τινὰ καταλλήλως φέρουσαν τὸ ὄνομα τῆς Κλεοπάτρας, ἢ τοι τῆς μάλιστα ἀστάτου τῶν γυναικῶν. Ροδόχρους τις καλεῖται Κλειώ, λευκὴ ἐστιγματισμένη Γκαῖτε, ἑτέρα παρεμφερῆς Ἀπόλλων, πάλλευκος Ἐρωσ, πυρόχρους Πλούτων.

Τὸ θαυμασμὸν κινοῦσι δύο Ἀζαλεῖαι ἐκ Βιέννης ἀνήκουσαι τῷ βαρόνῳ Ρότσχιλδ, ὅχι μόνον διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὸ λαμπρὸν κωνοειδὲς σχῆμα, ἀλλὰ καὶ διότι καταλλήλως ἐνοφθαλμισθεῖσαι καὶ κλαδευθεῖσαι περιβάλλονται ὑπὸ ἀνθῶν ἐναλλαγῆ λευκῶν καὶ ῥοδοχρῶν στεφανηδὸν περιτεθειμένων

Ἡ ἀρίστη συλλογὴ ῥοδῶν, ἀξιοθεῖσα τοῦ τιμητικοῦ βραβείου τοῦ βασιλέως τῆς Σαξωνίας, ἀποτελεῖται ἐκ 200 διαφόρων εἰδῶν. Αἱ ῥοδαὶ τῆς συλλογῆς ταύτης, ἔχουσαι σχῆμα δενδρῦλιον καὶ τεθειμένοι ἐγγὺς ἀλλήλων, ἀπαρτίζουσι περικαλλὲς δασύλλιον κατέχον ὠοειδῆ ἔκτασιν ἐντὸς τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ κεντρικοῦ τῆς ἐκθέσεως οἰκήματος, πολλῷ μείζονος τῶν ἄλλων παραρτημάτων. Βεβαίως ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ ὑπάρχουσι καὶ εἶδη μὴ καλλιεργηθέντα ἔτι παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἐκ τῆς γενικῆς ἐρεύνης οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρω ἐξέχον τὸ χρῶμα ἢ τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον νὰ μοὶ ἐφάνη ἄγνωστον. Τούναντίον πολλὰ τῶν μᾶλλον συνήθων ἐν Ἀθήναις, λαμπρὰ ἐκεῖ, πλήρη ζωῆς, δρόσου καὶ εὐωδίας, ἐνταῦθα ἦσαν οἰονεὶ χλωρωτικά, νοσταλγοῦντα ἤλιον καὶ αὖραν ἐαρινῆς αὐγῆς.

Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ κλίμα τῶν Ἀθηνῶν ὑπερτερεῖ οὐχὶ μόνον τοῦ τῶν βορείων χωρῶν, ὡς πρὸς τὴν παραγωγὴν ῥοδῶν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν μεσημβρινῶν. Οἱ φιλανθεῖς λέγουσιν ὅτι εἶδη ῥοδῶν μετενεχθέντα ἐξ Ἰταλίας κατέστησαν περικαλλέστερα καλλιεργηθέντα ἐν κήποις τῶν Πατησίων. Ἐν Γερμανίᾳ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ κάλλιστα ῥόδα ἀνθοῦσιν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν Γερμανίδων...

Περαιτέρω ἐλκύει τὴν προσοχὴν συλλογὴ ῥόδων ἐκ Πετρούπολεως. Δὲν εἶνε τόσῳ πλουσία τὸν ἀριθμὸν ὡς ἡ ἑτέρα ἢ τῆς Δρέσδης, ἀλλὰ περιέχει εἶδη τινὰ ἀληθῶς περικαλλῆ καὶ σπάνια. Ἀναγράφω τὰ ὀνόματα τῶν μᾶλλον ἐξόχων: *Λουξ Βέλλιγκτων*, ῥόδον πορφυροῦν· *Γαλλικὸς θρίαμβος*, βυσσινόχρου· ἢ *Γαλλία*, ῥοδόχρου· *Βόρειον Σέλας*, αἰματόχρου· *Ἀνάμνησις Βίκτορος Οὐγκώ*, σαρκόχρου· *Κυρία Λαυτὸ*, παρεμφερέ· *Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης*, ἀγγλικὸν εἶδος γαλακτόχρου πολυφυλλον. Οἱ φίλοι τῶν ῥόδων ἄς ζητήσωσι τὰ εἶδη ταῦτα ἵνα πλουτίσωσι τὰς συλλογὰς τῶν καὶ δὲν θὰ μετανοήσωσι.

Παρατρέχω ἄλλας ἤττον ἀξίας λόγου συλλογὰς, καὶ πρὶν ἐξέλθω ῥίπτω τελευταῖον βλέμμα πρὸς ὅλον ἐκεῖνον τὸν ῥοδῶνα, ὃν ἀποτελοῦσιν ἑκατοντάδες φυτῶν. "Ὅσῳ καὶ ἂν εἶν' εὐμορφα τὴν θεάν, ἀλλὰ κινουσίην ἀλγεινὸν τι αἰσθημα ἐν ἐμοί. Μοὶ φαίνονται ὡσεὶ στενοχωρημένα, φυλακισμένα οὕτω ὑπὸ τὸ στακτόχρου πανίον ὅπερ τὰποχωρίζη τοῦ οὐρανοῦ, κάλλη ταλαιπωρούμενα ἐν βαρβαρικῇ γυναικωνίτῃ.

"Ὅχι! θέλω τὸ ῥόδον ἐλευθερον, παγκόσμιον, δῶρον τῆς ἀνοιξέως, κοινὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Θέλω τὸ ῥόδον ὡς τὸ εἰκονίζει ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐγκαυχόμενον:

Ἐγὼ στολίζω ζωντανούς, φοιμίζω πεθαμένους!

Τῆς παντρεμμένης τὰ μαλλιά, τ' ἀνύπαντρης τὰ στήθια
Τῆς χήρας τὸ προσκέφαλο, τῆς καλογορητῆς τὸ ῥάσο!

("Ἐπετι τὸ τέλος.)

Δ*

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ

Ἡ Ἔστια ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 593 φύλλῳ αὐτῆς ἀναφέρει ὅτι ἐν τοῖς δημοσιεύμασι τοῦ Max Müller καὶ τοῦ Schiefner (Schäfer?) ὑπάρχει μῦθος Σινικός, ὁμοιάζων πρὸς τὴν γνωστὴν κρίσιν τοῦ Σολομῶντος, ἐπιλέγουσα ἀπόκειται εἰς τοὺς περὶ τὴν συγκριτικὴν μυθολογίαν ἀσχολουμένους νὰ ἐξαγάγῃσι συμπέρασματα ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης ὁμοιότητος».

Τὸ γεγονός, οὗ ποιεῖται μνείαν ἡ Ἔστια, δὲν εἶναι μοναδικόν. Ἐν τῷ προτελευταίῳ Διεθνεί Συνεδρίῳ τῶν Ἀνατολιστῶν, συνελθόντι τῷ 1883 ἐν Λαύδεν τῆς Ὀλλανδίας, ὁ διάσημος ἰταλὸς ἰνδολόγος G. Lignana ὑπέβαλεν ἐκθεσιν περὶ λίαν περιέργων τινῶν εὐρημάτων ἐν Πομπηίᾳ. Ταῦτα ἦσαν τοπογραφίαι τῶν ὄχθων τοῦ Νεῖλου, μετὰ οἰκιῶν καὶ ναϊδρίων αἰγυπτιακῶν, νηῶν μετὰ πρῶρων ζωφόρων, σκηνῶν ἀποκρούπτουσαι μυστήρια ὅχι βεβαίως σεμνά, κροκόδειλοι καὶ ἵπποπόταμοι καταπίνοντες καὶ

ἐξεμουῖντες πυγμαίους, ἔπειτα σκηνὴ τις δικαστικὴ μετὰ στρατιωτῶν, θεατῶν, δικαστῶν, δημίων καὶ μιᾶς ἀπανθρώπου μητρὸς, εἶτα τίγρεις, λέοντες καὶ ἄλλα διάφορα. Ἐπέστησεν ἰδίως τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐν τῷ Συνεδρίῳ ὁ κ. Lignana ἐπὶ μιᾶς σκηνογραφίας, ἧς καὶ παρουσίασεν ἡμῖν φωτογραφικὸν πανομοιότυπον. Ἐπὶ ἐξέδρας τινὸς ἀπέναντι σκηνῆς κἀθηνται τρεῖς δικασταί, καὶ ὅπισθεν αὐτῶν σειρὰ στρατιωτῶν ἀπέναντι τῶν δικαστῶν παρίσταται γυνὴ γονυκλινῆς καὶ ἰκετεύουσα, καὶ ὀλίγον ὅπισθεν τράπεζα τρίπους, καὶ ἐπ' αὐτῆς νήπιον γυμνόν, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ὁποίου ἀνὴρ φέρων μάχαιραν, δι' ἧς θέλει νὰ φονεύῃ τὸ νήπιον ὀλίγον ἀπωτέρω ἄλλη τις γυνὴ ἀδιαφοροῦσα πρὸς τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ βᾶθει τῆς σκηνογραφίας θεαταὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες· δύο ἰδίως ἄνδρες ἐπιστῶσι τὴν προσοχὴν τοῦ παρατηρητοῦ, ὧν ὁ εἷς, ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ἐπιθυμῶ τὸν φόνον τοῦ νηπίου, ὁ ἄλλος δὲ φοβεῖται.

"Ἄμα ἀπεκαλύφθη ἡ ζωγραφία αὕτη ἐν οἰκίᾳ τινί, ἧτις ἐξεχώσθη ὑπὸ τὴν λάβαν τοῦ Βεζουβίου, ἡ γενικὴ γνώμη, καὶ θεολόγων μὴ ἐξαιρουμένων, ἦτο, ὅτι ἡ σκηνὴ οὐδὲν ἄλλο παρίστα ἢ περίφημον κρῖον τοῦ Σολομῶντος. Ὁ κ. Lignana ὑπεστήριξε τὴν γνώμην ταύτην ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου, καὶ τοι τινές, ἐν Ἰταλίᾳ, ἐγνώματέυσαν ὅτι ἦτο παράστασις τοῦ μύθου τοῦ Τηλέφου καὶ Ὀρέστου, ἢ μίᾳ τῶν συνήθων δικαστικῶν σκηνῶν τῶν καταχθονίων· οἱ τρεῖς δικασταί, οἱ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καθήμενοι, θὰ ἦσαν οὕτως ὁ Μίνως, ὁ Αἰακὸς καὶ ὁ Ραδάμανθυς. Ἄλλ' οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐν τῇ περι ἧς ὁ λόγος σκηνογραφία οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν εἰμὴ τὴν κρίσιν τοῦ Σολομῶντος. Ἡθέλωμεν ἀναπτύξῃ ἐνταῦθα τοὺς ὑπὲρ τούτου λόγους, ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει ἡμᾶς ἰδίως εἶναι πῶς πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ τὸ φαινόμενον, ὅτι ἐν ταῖς ἰνδικαῖς παραδόσεσιν ἀπαντῶσι πολλαὶ αἰτίτινες μεγάλην καὶ καταπληκτικὴν ὁμοιότητα ἔχουσιν εἴτε πρὸς τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν εἴτε πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ ἱστορίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτῶν τῶν Εὐαγγελίων. Ἐν Πομπηίᾳ π. χ., πῶς ἦσαν γνωσταὶ παρὰ τοῖς ἔθνικοις παραδόσεις ἰουδαϊκαὶ; Ἴσως ἄρα γε ἐκ τῶν σχέσεων ἰουδαίων πρὸς ἔθνικοις; Ἄλλ' αὐτὰ πρὸ τῆς καταστρεπτικῆς ἐκρήξεως τοῦ ἔτους 79 δὲν ἦσαν τηλικαῦται, ὥστε νὰ ἦναι διαδεδομένη μετὰ τῶν ἑθνικῶν ἢ παραδόσεις τῆς κρίσεως τοῦ Σολομῶντος μέχρις ἐξεικονίσεως ἢ καὶ παρωδίας. Ἴσως ἡ εἰκὼν εἶναι ἔργον ἀλεξανδρινοῦ τινος, γινώσκοντος τὴν Π. Δ. ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μεταφράσεως. Ἄλλὰ καὶ τοῦτο εἶναι ὑπόθεσις ἀπλῆ καὶ ἐπιδεικτικὴ ἀντιρρήσεων.